

MAGYAR NÉPLAP

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI KATHOLIKUS HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN SZOMBATON 16 OLDAL TERJEDELEMMEL.

Előfizetési ára :

a magyar birodalomban és Ausztriában :

Egész évre	4 kor.
Fél évre	2 kor.
Negyed évre	1 kor.

Egyes szám ára 8 fillér.

Szerkesztőség és kiadóhivatal :

Budapest, VIII., **Mária-utca 42.**

— Egy petitsor hirdetés ára 20 fillér. —

A német birodalom államaiba egész évre **6 korona.**

Európa egyéb államaiba és Amerikába egész évre **8 korona.**

— A két angyal. —

Lapunk mai száma 18 oldal.

Idők jele.

Lám, lám, haladunk!

Pompásan fejlük ki nálunk minden. Gyönyörű jövő előtt állunk.

Egyik eset a másik után gördül elénk, hogy Magyarország jövődjébe minél tisztábban láthassunk be.

A múlt héten egy pökhendi fiatal zsidó ügyvédjelölt azt követelte a budapesti járásbírótól, hogy tegye el asztaláról a feszületet, mert ez előtt a szent keresztény szimbólum előtt nem tágyal. Neki ez semmi. Se inge, se gallérja.

Néhány napra rá a budapesti egyetem érdekes böles rektorátusa egybehívta a keresztény egyetemi ifjakat, hogy kihirdessen egy ítéletet. Az ifjakat a rektor *megrovásra* ítélte.

Vakmerő dolgot cselekedtek ugyanis ezek az ifjak. Megbocsáthatlan vakmerő dolgot. Azt követelték, hogy az egyetemi tanterem falain ott legyen a feszület. Századokon át ott volt ez a feszület. Legyen hát ott mindenütt ma is. Büszkén és szabadon hirdesse, hogy a magyar ifjuság az édes Üdvözítő jelében szívja magába a tudományokat.

Ezért kapott *megrovást* az ifjuság. Nem tűrik az ilyen keresztény rakoncátlankodást ebben a boldog liberális politikai világban. Virgácsot az olyan ifjuságnak, amely mindenáron keresztény akar lenni!

Erre a két „eset“-re azután rátriplázott a harmadik szenzáció.

Napvilágra jött, hogy az egyetemen van egy nagybölcességű derék professzor, akit Pikler Gyulának hívnak és arról nevezetes, hogy az Istent nem hiszi, a hazafiságot pedig merő bolondságnak tartja.

Ez még nem volna így baj, ha a nagybölcességű ur a saját olcsó lelkét vinné a vásárra.

De ez a nagybölcességű tanár ur az ifjuság lelkét is megvételjezi hóbortos tanaival.

A katedréről hirdeti, hogy a hazaszeretet avult, bohó fogalom.

A hazaszeretet!

Amiért Mohácsen a magyar király és a zászlós urak élén harmincezer magyar hullája borította a csatateret. Amiért vérét áldozta millió s millió magyar. Amiért támadtak Hunyadiak, Kinizsiek, Jurisicsok. Ami ott él a szívünk, lelkünk közepén. Ez az egyetlen féltett kincsünk, amely egy ezredéves multat teremtett nekünk.

Most erről olyanokat hall a magyar ifju, hogy ez tisztára örültség.

Teljesen fölösleges. Az ősök nem áldott emlékü vitézek, hanem csupa bolondok voltak, mikor ezért a hóbortért az életüket oda lökték véres harcokba.

A sok-sok diadal a históriában, mind, mind értéktelen hóbort.

Az ember megborzad, a lelke megreszket e tanok hallatára.

Mintha a szívünkből akarná kitépni a legnemesebb darabot.

Hisz ez rettenetes!

Hát mi lesz az ilyen ifjuságból, amelyet ilyen tanokkal vezetnek át a jövő Magyarországa számára?

Mi lesz belőlünk?

Az ifjak, akik félszázaddal ezelőtt Március 15-ikét csináltak, szabadságot teremtettek a magyar nemzetnek, ily tanok mellett mivé lesznek? A Kossuthok, a Petőfik? A nemzet megannyi szívverése, értelmisége?

Csupa kufár, csupa sáfár. Nem a szabadság gyermekei többé, hanem a szégyentűjes elalkuvásé. Akiknek a szívében nem ég istenfélelem és hazaszeretet, csak rút önérdék.

Hát mire jó ez?

Ugyan minek?

Csupán a zsidóérdekeknek szükséges.

A zsidóság és a keresztény magyar nép között egy dönthetetlen válaszfalat képez a magyar *hítségessége* és *faji büszkesége*. Nos ezt a válaszfalat le kell dönteni. Erőszakosan és mesterségesen.

A hatalmat megnyergelték a duzzadt izraelita böriszákok. Az vakon rohan és cselekszik, mert a böriszákokra szüksége vagyon. Életfeltétele: pénz, pénz és pénz. Ez biztosítja a választásokat, az uralmat, a sápot. Rengeteg sok kell, mert rengeteg sok fogy.

Azért aztán vígán burjázik a zsidó-szocializmus, amelynek elve főképpen a hitetlenségben és hazátlanságban domborodik ki.

Azért aztán előtérbe kerül a rektor, aki az ifjuságot dorgálásra ítéli, amiért mindenáron keresztény akar lenni. Előtérbe lép katedróján a professzor, aki azt magyarázza, hogy imádkozni és hazát szeretni hülyeség.

Majd keces léptekkel lép a bíró asztalához a zsidó jurátus, hogy a feszületet onnan letaszítsa.

Semmi helye sincs itt Krisztusnak, hitnek, tisztességnek, önérdetnek, hazaszeretetnek és a magyar nemzet ősi erényeinek.

Szabad a vásár!

Megdöböntő, de szigorú igazságok ezek!

Kétségbeesik minden igaz lelkű hazafi, hogy mi lesz ezzel a magyar néppel, amelynek még a mennyei üdvösségét is elkótyavetyélnék a lelketlen alkuszok, e hűtlen kufárok, akik az ő nevében tették zsidóvásári portékává ezt az ő keresztény, vitéz, nagy nemzetet.

A választások előtt állunk!

Talán ezek a szomorú példák, így megdöböntő egymásutánban, önmaguk utat fognak mutatni a magyar népnek, hogy mittevő legyen.

Hisz ma már az is nagy kívánság, ha azt kívánjuk valakitől, hogy legyen elsősorban is *keresztény és magyar*.

Keresztény és magyar mindenekelőtt!

Akiben e kettő öszpontosul, az nem lehet alkuszszá, nem lehet kufárrá, mert e két nemes érzület ihletett minden nagy hazafit minden magasztos tette.

E jelben domborodik ki az igazi *liberalizmus*, míg az a másik, az hazug és hamis.

A magyar nép ezt meg fogja érezni és lerombolja a hamis bálványokat, melyeket a nemzet romlására, saját önös céljaik elérésére állítottak föl a jöttment idegen alkuszok.

Gelsei Bíró Zoltán.

POLITIKAI HIREK.

Budapest, 1901. május 9.

Országgyűlés. A képviselőház mult hó csütörtökétől fogva az „Adria” vitáját tárgyalta. A husos fazék hívei már aggódtak vezérükkel egyetemben, hogy alkalmasint bele fognak fulladni az — „Adriába”. Mert hát a szóharcauk vége-hossza nem akart lenni. *Rakovszky, Major, Buzáth, Pichler, Kubik, Komjáthy* egyik a másik után álltak ki a sorompó elé, hogy megvédjék a magyar népet, mert hiszen a magyar nép zsebéből kerül ki az „Adria” adója is, meg a subvenciója is. Hossszu, majdnem négy hétig tartó vita után végre az „Adriát” is letárgyalták.

Ugyanis a volt nemzeti-párt, manapság a mameluk-párt hívei, szintén a törvényjavaslat ellen foglaltak állást vezérük, *Apponyi Albert* gróffal együtt. Erre aztán megszólalt *Széll Kálmán* is, aki a következő egyezséget ajánlotta föl az összes ellenzékieknek:

1. A szerződés ideje nem 20, hanem csak 10 évre terjed;
2. Az „Adria” tiz hajó helyett csak nyolcat építhet;
3. A kormánynak meg lesz az a joga, hogy a szerződés lejártával meghosszabbíthatja a szerződést, ha akarja. Ez a joga azonban az „Adriának” nem lesz meg.

No, az ellenzék *Széll Kálmán* illetén mézes-mázos ígérete mellett elállott a további harctól. A javaslatot szavazás alá bocsátották és azt, amint már réges-régen megirtuk, a többség el is fogadta. Tehát a kvóta után fizethetünk még egy idegen részvénytársaságnak háromszáz és néhány ezer koronát és ugyanakkor, amikor az „Adriát” adómentesítették a híres liberálisok, ugyanakkor mondjuk a magyar nép adó-prését egygyel feljebb srófolták.

A tiszteit ház most már áttérhetett a tárgyalásra váró régi törvényjavaslatokra. És pedig első sorban az *összeférhetlenségi, a közigazgatás egyszerűsítésére* vonatkozó törvényjavaslat tárgyalására. Az elsőt már szerdán kezdték tár-

gyni, jobban mondva a javaslat előadója is szerzette magát a törvényjavaslatot. Az érdemleges tárgyalások azonban csak ma, csütörtökön és a további napokon ejtetnek meg.

Tegyünk-e vagy panaszkodjunk? Ezen a címen *Vajay István*, volt országgyűlési (első) néppárti képviselő igen talpraesett cikket közöl a Pécsi Közlönyben. A jóra való rest-ség bűnének nevezi azon hivatottak maguktaratását, akik ahelyett, hogy nyíltan állást foglalnának a keresztény magyar politika mellett, a legkénytelenebbnek látszó tétlenség álláspontjára helyezkednek. Aztán ezt írja: „Ami a protestáns lelki pásztoroknak lehetséges, az a katolikus papoknak sem lehetetlen. Tessék megnézni az ország bármely képviselő-választó kerületét. Nem kell, hogy a protestánsok bármelyikben többségben legyenek. Elég, ha a szavazatok egyharmadrészt képezik, összetartásukkal már is dominálnak. *Kossuth Ferenc*től kérnek jelöltet; ez küld egy radikális, harmadrendű embert, kit a nagy többségben levő gyámoltalan katolikusok megválasztanak. Így lettek képviselőkké az iskola-testvéreket és apácákat támadó *Komjáthy Bélák*, a papverő *Olayok* meg *Rátkay Lászlók*, a nagy némasággal ékeskedő *Hentaller Lajosok* — és a többi”. Bizony igaza van *Vajay*-nak. Mert nem kell ott panaszkodni, ahol *cselekedni* kellene.

25 ezer darab puska. A képviselőház véderőbizottsága most terjesztette be tárgyalás alá a népfölkelés fölfegyverkezésének biztosításáról szóló törvényjavaslatot, amelynek „legszébb” pontja az, *hogy a törvényhozás tudta nélkül már 25 ezer darab puskát magyar fegyvergyárnál megrendeltek és át is vettek*. Hát az megint micsoda dolog? A képviselőház tudása és beleegyezése nélkül költségbe verni az államot, tehát a népet? No, azok, akik megrendeltek, fizessék is meg a 25 ezer puska árát.

Politikai bál. Hát ilyen is volt. Tartották pedig *Kolozsvár*ott, a román atyafiak, éppen lapunk bezárási napján, csütörtökön, május 9-én. Célja volt e bálnak, hogy azon határozza el a magyarországi románság, hogy felhagy a Magyarország törvényei ellen eddig folytatott mozgalommal, előkészítve a nemzetiségi békét. A táncmulatság védnöke *Mocsonyi Sándor* főrendiház tag volt. *Mocsonyi* mint ismeretes, a magyarokhoz közeledő békepárt tagja s ő benne fogamzott meg legelsőbben a terv, hogy ezt a kolozsvári estélyt hallgatólagosan úgy készítse elő, hogy rajta a magyarországi románság több vezérférfia megjelenjék. Így történt aztán, hogy a rendező-bizottság olyan hölgyeket kért fel a bálanyai tisztre, akiknek férjei vezető emberek a nemzeti politikában. A bálanyák férjei részint a harci, részint a békepárt vezetői és így az ő révükön voltaképpen a két párt táborára gyülekezett össze csütörtökön, hogy *Mocsonyi* tervével foglalkozzék. Az eredményről jövőre számolunk be olvasóinknak.

LEVELEZÉS.

Tekintetes Szerkesztő Ur!

Lehetetlen, hogy arról a fölháborító esetről ne tudósítsam kedves lapunk olvasóit, mely községünkben a mult héten történt.

Segédjegyző-írnok választás volt. Községünk egyik

esküdtjének a fia is pályázott, meg a helybeli zsidó kocsmáros Ádi gyereke. Folyt a korteskedés. A kocsmáros megmozdított minden követ. Elment, ahova csak lehetett. Fizetett, mint a köles. Így aztán megtörtént, hogy az ő fia lett községi segédjegyző. És miért? Azért, mert a zsidó élelmes volt és erőszakos.

Hát az igaz. Mert olyan erőszakos fajzat sehol a földkerekségen nem található, mint ebben a keseszténynek nevezett Magyarországon megmelegedett zsidó népség. Gondolkozzunk csak egy kicsit róluk s akkor sokat fogunk tapasztalni, amint szerény magam, aki a Tekintetes szerkesztő ur szives engedelmével — ide írom tapasztalataimat és azok eredményét.

Mert mit tettek a zsidók?

Visszaéltek a magyarok lovagiasságával, kegyelmével és szeretetével; visszaéltek azon lovagiasságunkkal, amikor megengedtük nekik, hogy ők az országban állandóan megtelepedhessenek; visszaéltek azon kegyelmünkkel, amelylyel tisztességes megélhetési módot biztosítottunk nekik: visszaéltek azon szeretetünkkel, amelylyel mint testvéreket vettük magunkhoz és jogokat biztosítottunk nekik.

Vagy nem visszaélés a magyarok lovagiasságával az, amikor alig hogy megtelepedtek, máris oly jogokat formáltak maguknak, amilyen nincs még az ország jogos népének, a katolikusoknak se? Önként oly jogokat formáltak, amiért egy katolikus bizonyára börtönbe vetnének. Ha egy katolikus merné a szent korona másolatát kereszt nélkül, vagy zsidó csillaggal (Mogen Doved) ábrázolni, azt bizonyára elítélnék. És jogosan lehet is, mert ez nem más mint közönséges és rut megsértése az ország és a király jelvényének.

De mit tesznek az illetékes körök, ha rájönnek, hogy zsidó kóficok a szent koronánkról letördelik a keresztet és sok esetben a szemtelenség végső határáig menve még néha zsidó csillagokat tesznek fölébe?

Hogy lehetséges zsidó csillagos korona? Hiszen királyunk keresztény, katolikus, apostoli király; a koronán csak a szent kereszt foglalhat méltó helyet. A zsidó csillaggal csak csufot üznek apostoli királyunkkal — és mégis szabadon garázdálkodhatnak ezek a kereszt-hamisítók.

Ezt roppant csodáljuk.

A „Magyar Néplap“ volt szerkesztője csak azt írta a polgári házasság szentesítésekor, hogy: „a szent István koronáján inog a kereszt“ — és azért mint felségsértőt hat hónapi börtönre ítélte a törvényszék.

Hát ezt bűnnek vette a törvény. De valjon nem nagyobb bűn-e valóságban megsérteni a koronát, az ország és a királyság jelvényét?

Ezt nem értjük. És hogy szabad a vásár, üzi zsidaink olyannyira, hogy ha még soká tart, koronánkon valóságban *Mogen Doved* lesz.

Igy élnek vissza a magyarok lovagiasságával. Ez a köszönet, ez a hála azért, hogy ha átadtunk a hazátlanoknak.

A magyarok jó szívének, jó lelkének, igazi kegyelmének lehet mondani azt, amikor egyenő jogúvá emelték a porban, piszokban és éhségben színlődő zsidó at.

És mit tettek e kegyelemmel? A legnagyobb orcátlansággal visszaéltek vele és most ők tartják kegyelemnek, hogy a magyarok élhetnek és dolgozhatnak *e hazában*.

Igy is van most. A zsidóság kezébe kerítette a pénzt, a hatalmat és az országot. De hogyan? Mint a görögök, úgy ők is kereskedést üznek. A kereskedés az az út, mely őket a biztos megélhetés, a vagyon és a hatalomszerzéshez vezet — *nem mindig tisztességes módon*.

Áruikat hamisítják, közbe uzsora-kamatos kölcsönöket adnak. — így, ilyen meg nem engedett úton jutnak pénzhez, hatalomhoz.

Áruikkal a nép egészsége ellen törnek és még hozzá jól meg is fizettetik. Vagy nem így tesznek, amikor bort, pálinkát, fűszert és egyéb mást hamisítanak? Nem ölik ezzel az emberiséget?

És, ha valaki — légyen az keresztény, vagy zsidó — hamisított, komisz, az ember egészségét aláadó élelmiszert árul, az teljesen tönkrevető cselekedetet viszen véghez. Roszszabb az olaszok banditájánál.

Hányszor olvasható oly nagy mérvű borhamisítás, mint Pécsen is megtörtént, ahol a hírhedt és milliómossá lett egyszerű furulyás zsidó, *Engel* hamisított bort és azzal elárasztotta vele ugy Magyarországot, mint a külföldet. Azóta nincs érteke a pécsi bornak az országban és így rontják el a magyar bor hírei meg hitelét a külföldön.

Mit érdemel az ilyen népség? Lovagiasságot, kegyelmet, szeretetet? Dehogy! El kellene törölni emancipációjukat és odaterelni őket, ahova valók — Palesztinába. Mert hovatovább a külföld nem fogja Magyarországot — Magyarországon meglelni.

Máris ily hírek keringenek.

A magyarok szeretetének köszönhetik, hogy mint testvéreket emelték magukhoz és megvédték őket az elpusztulástól, a vegleges elenyészéstől — és hogy köszönik ezt meg?

A legnagyobb hálátlansággal. Mi mint testvéreket fel emeltük, ők pedig megmelegedve, a legnagyobb orcátlansággal gunyolják a keresztény népet, hitünket, papjainkat és egyházunkat. Gunyolják nyílt beszédekben, tamadják a zsidó lapok nyílt hasábjain és már Magyarországot nem is akarják elismerni keresztény államnak.

Igy tett egyszer az a Bettelheim Ödön, (most Gajári Ödön, aki liberális az ország legnagyobb öröme képviselő,) aki a már elnyűt „Nemzet“ névre hallgató liberális lapban azt írta, hogy: „*hol a hazájuk?*“ Már ilik tudni nekünk. A keresztényeket védő pártról írt és azt merte kérdeni, hogy hol van a vezérek, a keresztény főurak hazája?

Nem vakmerőség egy zsidótól azt kérdeni, hogy hol a hazájuk az Árpád ősapánkkal bejött Eszterházyaknak, Hunyadyaknak, Károlyiaknak?

Lássátok, ilyenek a mi zsidaink. Akik nekik megengedték, hogy itt élhessenek, azokat most kutyába se veszik; most már maguknak tartják a hazát és annak jogos, igazi örököseit kitorják, kimarják.

Mit érdemelnek ezért? Hogy még tovább is tőrjünk körünkben?

Az ördögöt, dehogyan is. Végét kell szakítani a zsidó-magyar barátságunk egvszersmindenkorra s megfujni a riadó trombitáját.

Ezt pedig csak úgy tehetjük, ha zsidó képviselőt nem választunk; zsidó botba nem járunk; zsidótól kölcsönt nem veszünk; zsidó lapot nem olvasunk és a hetvenkedő zsidók dolgait feljelenjtjük és rút, bűnös üzelmeiket lealcázuk.

Alakítsunk keresztény fogyasztási szövetkezeteket; alakítsunk keresztény önszolgáltató-egyletet és így nem szorulunk se zsidó árra, se uzsora kölcsönre.

Zsidó képviselő helyett keresztényt választunk, aki ami érdekünk mellett harcol és a zsidó hatalmát lejjebb szállítja.

Zsidó új-ágot ne olvassunk, ne is vegyük meg, mert ezzel csak ellenségünket támogatjuk. Igyekezzünk mindenkit le is beszélni az ilyen zsidó-lapok olvasásáról. Olvassunk és

járassunk csupán tiszta, keresztény, katolikus ujságot, mint a milyen a „Magyar Néplap” is.

Ezek legyenek a fegyverek és ezekkel harcoljunk. Ha mindenki így fog tenni, akkor még remélhetünk egy jobb kort. Előre tehát!

A tekintetes szerkesztő ur alázatos szolgája s a „Magyar Néplap” hűséges olvasója:

Bakkos (Abaujmege) 1901. május 1.

Jó Ferenc.

A kereszt.

Nemrégiben nagy port vert föl a keresztény egyetemi ifjaknak a szent kereszttel szemben tanusított magaviselete. A tantermek falaira kifüggesztették a keresztet. A zsidó ujságok egyszerűen éretlen tüntetésnek minősítették a fenkölt lelkű ifjak magaviseletét s a keresztet az illetékesek még másnap eltávolították a tantermek falairól s a „tettesek” — körülbelül kétszáz hallgató — szóbelileg megdorgáltattak és figyelmeztetve lettek minden további ilyen cselekedetnek szigorubb következményeire.

Azt ne is vitassuk, hogy a szent kereszt mennyiben jogos és mennyiben nem jogos az egyetem falain, hanem állapotunk meg és gondolkozzunk egy kicsit az ifjak „tüntetésén”.

Mi volt az indító oka annak, hogy a keresztény ifjuság olyan bátor magatartást tanusított a kereszt mellett? Miért nem előbb történt ez? Csak most tünt fel nekik a kereszt hiánya?

Ezekre a kérdésekre akarok felelni.

A közel harminc évig uralkodó liberálisizmus, a mennyiben egyeseknek úgy erkölcsi, mint anyagi téren feltétlen uralmat vivott ki, épp oly mértékben, sőt még inkább volt ártalmára a letűnt század társadalmi életére. Mintha befellegzett volna egünk s mintha azokból a sötét fellegekéből csak a menykövek hulltak volna Mária országának keresztény népére; a termékenyítő zápor a liberálisizmus törekvések célt értek, de azért mi se szunyadtunk.

Mentül több zaklatásnak s mellőzésnek volt kitéve a kereszt, annál melegebb ragaszkodással vontuk rendületlen hitünk védő szárnyai alá.

Részünkről azonban csak védelmezés volt a reakció. A szent kereszt ragyogott — mert ragyognia kell a világ végezetéig is, — és bár a liberálisizmus arany borjuja új fényt kapott, amely fény, a mily mértékben elkapatottá tette pökhendi hivat, mi se szunyadtunk, mi se néztük ezt összetett kezekkel.

Láttuk, tapasztaltuk, hogy az a bizonyos új fény miként olvasztotta magába s miként vakította el népünk egy részét, láttuk, mint vont el az új fény egyeseket a szent kereszt glóriájától, láttuk, mint növekedett a hitetlenek csordája s mint olvasztotta az új fény a keresztény társadalom egyes rétegeibe az anyag, a pénz imádását, a vallástalanságot az istenségtől való elfordulót, amelyeknek pedig valóságos szörnyszülöttei lettek

a socializmus, nihilizmus, anarkizmus, — de ki tudná a tenger megújuló áradásait feltartóztatni!

Ugy tetszik, mintha a liberális szellem lebilincselve tartaná a nemzet minden elemét. A törvényhozás, a nemzeti szellem, az első és felsőbb iskoláztatás szelleme, az üzleti élet, az irodalom, az előbeszéd, mind, mind *hagyma-szágot* gerjeszt.

No és az egyetem?

Hát az egyetem nem marad némán, tétlenül. Nem nézte — mert nem nézheti — behuny szemekkel, hogy mint üznek esufot a kereszténység legeslegszenbb-jelvényéből. Fölkelték az ifjak s küzdöttek, küzdenek feljebbvalóik ellen is, csak azért, hogy az ő akaratukkal szemben milliók akarata érvényesüljön.

Nyilvánvaló mindezekből, hogy a keresztény ifjuság megunta már a 30 év óta kiméletlenül garázdálkodó liberalizmusnak egyik legundokabb nyügét: a hitetlenséget.

A tanitást ma már nem a keresztény szellem áldó melege lengi át, hanem azért az igazi keresztény ifjak kebeléből a kereszténység legszenbb symbolumát kitépni nem lehet.

Nem mondom, hogy az ifjak a középkor rajongó vallási szellemében neveltessenek, nem mondom, hogy a szent kereszt idegenek részéről folytonos dicsőítésnek legyen kitéve, — amire szüksége sincsen, — hanem igenis, kívánatos, hogy az ifjak könnyebben vezethető rétege hitének *szilárdóságában a tudományok kedvéért meg ne ingattassék*.

Tehát nem türi már az ifjuság se a liberálisizmus által kovácsolt bilincseket, tehát nem türik tovább, hogy a hitetlenek hada galád módon, sáros lábbal tapodja a szentélyt, a melynek berkeiben századok óta lel enyhülest, vigasztalást minden bü és bajában a keresztény világ.

Oh, nemes ifjak! Védelmezzétek is minden körülmények között a krisztusi igék szentségét, mert kincs a hit, földi javakat fölülmuló kincs, a melynek gyümölcseit még a földi életen túl is élvezhetitek.

Az ne keserítsen el senkit se, hogy a kereszt tiszteletteljes mellőzésnek volt kitéve, az ne háborítsa lelketek nyugalmát, hogy a szent kereszt évszázadokon át tündöklő glóriája kezd elhomályosulni az arany borju fényétől! Az csak látszat. A látszat pedig csal.

Őrizzétek meg továbbra is lelketek tisztaságát, hogy a szent kereszt ott méltó helyet leljen s akkor nem lesz szüksége se az erőszakra, se pedig mások részéről a *tiszteletteljes mellőzésre*. Legyen a szent kereszt — amint nekünk is az — örömtölkben, bánatokban erős váratok.

Tatár Ignác.

Politikai sziporkák.

Nagy szervezkedés van minden kerületben. Főispánok, küldöttségek járnak-kelenek a fővárosban, hogy az egyes pártok vezéreitől tznácsot és jelöltet kérjenek.

Innen gyanítható legjobban, hogy küszöbén vagyunk az általános képviselő-választásoknak.

Ha végignézzük a jelöltek táborán, arra a tapasztalatra jutunk, hogy az új képviselőház a legtarkább emberekből fog állni. A kereskedő ott hagyja a sáfrány-mérést és a kávédarálást, az iparos a szerszámot, az ügynök a kofferját, az orvos a gyógykezelést, a tanár a tanítást, a pap a prédikálást és mind-mind mandátum után vadászik. Ugy látszik ma minden ember a mandátumban keresi boldogulását.

A jelenlegi képviselők — egynéhány kivételével — mindnyájan megszeretnének maradni a képviselőházban. Járják is a kerületet és egyre-másra beszámolókat (ha nincs is miről) és programbeszédet tartanak. Egyik jobban akar a nép jóléteért küzdeni, mint a másik. Csak *akar*, csak *ígér* a legtöbb. Lett volna alkalom elég öt év alatt, hogy tegyenek valamit, de hát: „*ígéret szép szó, megtenni — nem jó*“ — tartja a közmondás s vele együtt az ígérő jelölt.)

Az *Ugron* párt körülbelül 30 jelöltet állít. Remélhetőleg több mint a fele kap mandátumot.

A *néppárt* oly közkedveltségnek örvend, hogy nincs is annyi embere, amennyit kérnek a kerületek. Ugy látszik, ez a párt egy 50—60 képviselővel fog szaporodni.

A *Szell*-féle szabadelvű-párt aránylag ötször annyi jelöltet állít, mint az összes ellenzéki jelöltek. Ámde nem hiszszük, (ha *tiszta választások lesznek*), hogy az eddigi szabadelvű képviselők létszáma szaporodnék. A jelekből ítélve, nagyon meg fog csappanni. Ilyenformán kell lenni, ha a *Bánffy*- és *Tissza*-párt a régi magatartással lép föl. A három szabadelvű jelölt közt mindig a negyedik lesz a győztes. A negyedik pedig a *néppárt* lesz.

A *Kossuth Ferenc*-féle párt se számíthat sokra. Eddigi képviselői közül egypáran ki fognak pottyanni. A két függetlenségi párti mérkőzés közt is a — harmadik fog győzni. Vagy a *néppárt*, vagy a szabadelvű párt.

A jelenlegi függetlenségi pártiak egy jó ideje már két pártra szakadtak. *Ugron*-pártira és *Kossuth*-pártira. Most próbálkoznak meg, hogy kibéküljenek. Az eddigi tanácskozásuk arra enged következtetni, hogy nagy nehezen fog ez menni. *Ugron* semmi esetre se akar kimaradni a delegációból és ez a bökkenő a 48-as elveket valló függetlenségiiek előtt. Ha ki is békülnek, egy-egy kerületben mégis lesz két függetlenségi jelölt és egymás ellen fognak harcolni. Különbben is kibékülésükkel csak annyit akarnak elérni, hogy amennyire lehet, egyesülve harcoljanak a 67-esek ellen.

Az *Adria* vitája is vége felé jár. Nagy ijedelem volt a kormány-pártban, midőn *Apponyi* gróf kijelentette, hogy nem fogadja el a törvényjavaslatot. Vele együtt az összes volt nemzeti-pártiak ellene akartak szólni. Ezt pedig a kormány-pártból való kilépés is

követte volna. *Hegedüs* azonban részben megváltoztatta a törvényjavaslat némely ágazatát és így megnyugodtak a volt nemzeti-pártiak *Apponyi* gróffal együtt s elhallgattak.

Remélhetőleg még viharos ülést fogunk elérni a vita utolsó tárgyalásakor. Egy pár ellenzéki erős támadásra készül. *Hegedüs* a mint hallatszik, ha az *Adria*-javaslat törvényynyé fog válni, *lemond miniszteri székéről*. Így beszélnek a hivatalos körökben is. De ezt csak fenntartással közöljük.

*

Érdekes — még pedig nagyon — az a kimutatás, amelyből megtudjuk, hogy képviselőink számra nézve hány és milyen osztályból valók. Ilyenformán van ma a házban 110 hivatalnok, 87 gyakorló ügyvéd, 16 pap, 117 földbirtokos, 17 hírlapíró, 7 tanár, 3 orvos, 2 ügynök, 3 biztosító ember, 2 bankigazgató, 1 volt tanfelügyelő, 5 mérnök, 2 gyógyszerész, 3 gyáros, aztán van néhány még, akik igazán csak képviselők, mint az öreg *Madarász* apó. Tehát most is sokféle emberek vannak a Házban. Hát a jövőre! Lesz majd kereskedő, iparos, gyáros, orvos, hivatalnok és a többi közt — *csizmadia* is. (Értjük azt a *cucilistát*, akinek *Csizmadia* a neve.)

*

A *szocialistákat* utóljára hagytam. Pedig még ők is az emberek közé tartoznak. Ők leginkább Budapesten állítgatnak jelöltet, hogy — megbukjanak. (Csak a belvárosi bankárok és milliomosok nem fognak rájuk szavazni, hogy pénzükön osztozkodjanak. Ha igen, fognak nyerni; de ha nem, akkor nem.)

Azért a vidéket se hagyják. *Barnum*-cirkusz módra egy pár helyen ki fognak állítani egy-egy jelöltet. Mert hát van egy pár érdekes példány közöttük. Még *Barnumnak* se volt ilyen. Nem is fog dicsekedni sohse egy rekedt hangu, görbe orru, kanál-fülű és két ballábu *Izrael* Jakabbal, *Weltner* Jakabbal, *Grossmann* Jakabbal és még több ezekhez hasonló Jakabbal, *Ignáccal*, *Mórral* és *Adolf*fal. Ne sajnálja a nép azt a kis fáradságot és nézze majd meg őket. Legalább nem kell majd utazni, pénzt költeni és Pestre fáradni, hogy az állatkertet megtekintsék. Ezek az „urak“ az állatkertben lévő néhány állat hasonmásai. Csak annyiban mások, hogy szabadon járnak és szelidítés folytán (bár kissé rekedten) beszélni is tudnak. Ebből a rekedt beszélgetésből élnek is a jó madarak. Máskülönben elég szemtelenek és buták.

*

Igy állnak, jó atyámfiai, a mai politikai helyzetek. Mindenhol csak rád számítanak. Te meg rájuk. De most ám embereljétek meg magatokat és szavazatok — ha magatoknak jót akartok — *csakis nyílt és tisztán keresztény katolikus jelöltre!*

Isten velünk!

TÁRCA

Májusi dalok Máriához.

*Hozzád jövünk Isten anyja,
Ki az árvát el nem hagyja.
Hogy lelünknek bőszen ellenét
Legyőzve, üzzük szente szét.*

*Szűzek fölött állasz Anyánk,
Hozzád fordult mindig hazánk.
Aki minket mindig védtél
Hisz erősb vagy minden vétnél.*

*Ha támad a sötét pokol,
Ő esd mig az éj nem oszol:
Az édes Szűz megvéd minket,
Hisz ránk mindig áldást hintett.*

*Óh tiszta Szűz! oh szent jegyes!
Ki Szentléleknél oly kedves;
Egyedül ő szeplőtelen,
Kit megőrzött a kegyelem.*

*E viszonyból kél üdvösség,
A legszentebb tiszta hűség;
Az ut is, hol jár-kei a láb:
Fényes, édes szép tisztaság.*

*Óh Mária! oh szent hűség!
Kit eláraszt a dicsőség;
Ifjainkat védelmezzed
Akik védik a kereszttel.*

*Vigy Jézushoz minden hívet,
Hogy áldják a kegyes szívet:
S a vétek, ha meghal bennünk:
Vidd Fiadhoz a mi lelünk!*

Balassy István.

Fityfirty Géza.

(Igaz história.)

Életemben sohse állhattam ki azokat az asszonyokat, akik az ő férjeuraikat mások előtt örökösen nyalják-falják. Valami különös, valami név nélküli boszszuság, vagy talán undor vesz rajtam ilyenkor erőt. No, még azt is gondolom magamban ilyenkor — Isten

bocsássa meg a bűnömet — hogy az ő urukat mások előtt nyaló-faló asszonyok — tisztelet a kevés kivételnek — nem igen lehetnek valami igen nagyon hűségesek. Bizonyosággal erre elmondom Fityfirty Géza szomorúságos históriáját.

Becsületes neve Lázár Géza volt. De mert szokásmondása volt minden őt nem érdeklő dologra „Fityfirtyet“ mondani, elnevezték Fityfirtynek. Valjon mi és ki vala ő és merre volt hazája? Ne keressük. Az ő élettörténete nem fog belejönni amugyse semmiféle könyvbe. Annyit tudunk, hogy Gyöngyösvárott, Fosztó Mátyás köz- és váltóügyvéd irodájában 18 hosszú esztendeje már ügyvédhojtár volt. Kezdte pedig ugyan csak 18 éves korában. Ilyenformán már azt is tudjuk, hogy Géza barátunk 35 éveket hord az ő pupos vállain.

Oh, mert a természet nagyon mostohán bánt vele. Meghagyta törpének. Azaz nem volt egészen törpe. Mert egy közepes növésű embernek éppen a válláig ért. Aztán kezei hosszúak voltak, mint a gorilla majomé. Emellett arca ragyavert. Valamikor régen egy rettenetes betegség, talán a fekete himlő szánthatta föl ezt az arcot, amelyen csak az a két fényes, szelid kék szempár volt a szép. Csunya volt szegény Fityfirty Géza.

Tizennyolc hosszú esztendeig körmölgette tekintetes Fosztó ur irodájában a sommás kereseteket, a be- és kikeblezéseket, a rendes pereket, a válas-, ellen-, utó- és végiratokat, a válópereket, meg csak ő tudná megmondani, hogy mi mindenfélét körmölt. Ez alatt a 18 esztendő alatt nem érezte szükségességét annak, hogy meleg kávét reggelizzen. Ehelyett egy nagy sétát tett a Gyöngyös partjára, s a partra hasalva, nádon keresztül szűresölte a folyó friss, üde reggeli vizét. Azt se tartotta szükségesnek, hogy ebédét ülve egye meg. A Kohn Simi sarki boltjában elvégezte azt állva: lévén az ebédje egy virsli, egy császárzsömlye, meg egy kupa szilvorium. Este pedig elment a „Békavár“ hoz címzett csárdába, ahol egy zsömlye rágesálása mellett éjfélig kibicelt a ruf-máriászóknak.

Az egész kis város azonban tudta, hogy Fityfirty a takarékpénztárt rakja. De hát mi az ördögöt rakhatott abból a 30 frtból? Hát azt ő tudja, meg a „Gyöngyösvár vidéki takarékpénztár“, a hova munkálkodásának 19-ik esztendejének első hónapjában, az első hónapnak első napján beállított Fityfirty Géza s a pénztáros asztalára letett egy vadonatúj vöröshasu tizest, vagyis husz koronást.

— Ugyebár — kérdezte a pénztárost — takarékkönyvét elővéve — ez az utolsó a három ezerhez?
— Az — felelt a kérdezt.

Ugyanaznap délután — mikor Fosztó Mátyás benézett az irodába — Fityfirty Géza a principálisa elé áll, s így szólt — amig hangja ugy reszketett, mint a miskolci kocsonya leve:

— Principális ur!

— No, mi baj, Gejza öcsém?

— Principális ur — kérem — kérem — én — én —
 — Ejnye, az árgyélusát neki! Mi lelte magát ma
 öcsém? Aztán ne tépdelje le kabátjáról a gombokat...
 Mit akar?

— Fiskális ur, én — én (akkor már az ötödik
 gombot tépte le zavarában Fityfirty) — én —

— Mindjárt a menydörgős ménküvel üttetem ám
 meg, ha meg nem mondja, mit akar?

— Eh, kimondom — dudálta magát neki Géza —
 igenis; én, principális ur meg akarok — — nősülni...

Tekintetes Fosztó Mátyás fiskális ur erre a nem
 várt s valóságos menyköcsapásként jövő kijelentésre
 úgy fölugrott zsöllyeszékéből, mintha valami tarantella-
 pók csipte volna meg. Odaállt az amice orra elé egészen.

— Maga, Gejza, maga?

— Igenis én.

No! Most már nem tarthatta vissza röhögését
 Fosztó Mátyás ur. Ugy kacagott, hogy a könnyei végig
 ömöltek kövér arculatján. Potrohós hasa pedig hullám-
 zott, mint a Balaton — a vihar kitörésekor. A szegény
 „nagy-gyerek“ pedig szégyenkezve ült íróasztalához.

Mikor az utolsó hahota is elhangzott, a princi-
 pális odament az amicehez.

— No, ne haragudjék, kedves öcsém. Nem magát
 nevettem. Istenucsese, nem magát. Valami eszembe
 jutott. Valami bolondos dolog. No! Hát nősülni akar,
 ugye? Oszk! ugyebár, azért fordult hozzám, hogy széles
 ismeretkörömnél fogva kommandáljak valakit magának,
 ugye, igaz?

— Igen — volt a félénk válasz.

Fosztó Mátyás ur elkezdte aranykeretű evikkerjét
 a zsinórján kezében lóbálni — föl s alá. Jobbról-balra,
 meg balról-jobbra.

— Hm! Hm! Majd valami pompás gondolattól
 megkapatva, így szólt:

— Tudja mit, Gejza?

— Nem.

— Tudja mit: vegye el Ruzicsék Matildot.

Fityfirty Géza erre a kijelentésre közel volt a
 pityergéshez.

— Oh, fiskális ur, nem hittem volna, hogy belő-
 lem ilyen csufot üz...

— Üssön meg engem a cudar ménkü, ha eszem-
 ágában is van magából csufot üzni. Olyan messze van
 tőlem a gunyolódás, mint amilyen messze vagyok tőlem
 elvált feleségem, aki — maga is tudja — Amerikában
 táncolgat. Nem, édes barátom. Én egész komolyan
 ajánlom Matildot. Igaz, hogy magával a természet
 nagyon is mostohán bánt szépség dolgában. Matild
 meg olyan szép, mint egy oltárkép. Kikiáltott szépség.
 Hiszen tudja, hogy —

— Tudom.

— Tudja, hogy minden bálban ő volt a bál-
 királynő. Csakhogy azt is tudja, hogy fél év óta meg-
 változtak a viszonyok. Matild apja — aki szabó volt —
 elhalt. Anyja is. A hagyatékot — hiszen tudja — mi
 árgyaltuk. Maradt egy csomó adósság. Eladták házukat,

földjüket s most a leány úgy áll, mint a mutató ujjam,
 ni. Valahogy varrásból tengeti életét. Hiszen maga
 szemközt lakik vele, s így, ugye, éjjelenként is hallja
 a varrógép kappogását. A leány azonban nem tud
 annyit keresni, hogy tisztességesen megéljen. Én tudom,
 hogy szívesen fogadja a maga ajánlatát. Magának —
 ha jól tudom — van egy kis megtakarított pénzecskéje
 is. Hát ez jó lesz a berendezésre, meg az előre nem
 látható eshetőségekre, családi örömökre, meg a többire.
 Ne féljen öcsém. Én fogok beszélni vele. Még ma. És
 nyugodt lehet az eredményről. Maguk nyugodtan fog-
 nak élni. A maga keresete elég lesz kettőjüknek. Aztán
 az esküvő napján öt forinttal megjavítom a gázsiját.
 Maga nem lump, nem kártyás. Aztán ezután jó forró
 kávé fog inni reggelienként — Gyöngyös vize helyett.
 A Kohn Siminél is megszűnnek a virsli-ebédek. Kibicelni
 se kell menni „Békaváriba“. Mert lesz, aki a maga
 fülebe kibicel, édes, szerelmes szavakat. Nono! Csak
 ne szóljon közbe. Azt akarja mondani, ugye, hogy
 hogyan szeretne magába az a gyönyörű leány, magába, a
 csuf emberbe? Igen egyszerű okból: az éhség, a jólét,
 a nyugodt jövő nagyon sok csudát csinált már az élet-
 ben. Magát Matild tisztelni, becsülni és szeretni is
 fogja. Mert jó leány. Becsületes leány. Nevéhez nem
 fér egy szennyfolt. Hiszen ismeri ugyis? Hát azért
 mondom, csak legyen nyugodt. Még ma beszéllek vele s
 reggel megmondom a választ.

*

Ez az egy csillag azt akarja jelenteni, hogy amikor
 a gyöngyösvári templom prédikáló székéről a plébános
 ur kihirdette, hogy:

„Lázár Géza veszi magának házastársul Isten-
 ben boldogult Ruzicsék Vendel és ugyancsak Istenben
 boldogult neje Kropacsék Alojzia hátrahagyott haja-
 don leányát — Matildot. Hirdettetnek egyszers-
 mindenkorra először, püspöki fölmentéssel“ —
 mondom, mikor ezt egyik vasárnap meghallotta a nép,
 hát akkor nem beszéltek másról, mint erről.

— Hallotta?

— Hallottam.

— Az a csuf ember!

— Meg az a szép leány!

— Rettenetes!

— Borzasztó! Mi lesz a világból? Mi?

Hanem csak akkor csudálkoztak igazán a gyöngyös-
 váriak, amikor meghallották, hogy Fityfirtyék milyen
 házaseletet élnek! Hogy valóságos mintaképei lehet-
 nének a gyöngyösvári házaseleknek! Hogy az a szép-
 séges szép asszony hogyan szereti az ő rutságos rut
 férjét! Majd megeszi. Főképp mikor látogatók vannak
 náluk. Ilyenkor nyakába ugrik a törpe emberkének.
 Aztán öleli, csókolja, ott, ahol éri: haját, orrát, száját,
 fület... Egyszer nagy szeretetében majdnem a fület
 leharapta szegény Fityfirtynek. Mikor azt kérdezték az
 asszonytól, hogy miért cselekszi ezt — fölvetette fejét
 s csak úgy sziporkáztak a szemei, mikor ezt felelte:
 — Mert végtelenül szeretem.

Fityfirty Géza ezzel a végtelen szeretettel szemben igazán boldog volt. Teljesítette volna minden kívánságát annak a búbajos szépségű szerelmes asszonynak. Igaz, hogy házasságuk negyedik hónapjában már a harmadik ezres is fogyóban vala. De hát mit törődött valjon Fityfirty *most* a pénzzel, amikor közepes közepén uszott a boldogságnak! „Fityfirty“! Ezt mondta. Semmit mást.

Szeretett volna örökösen annak a szerető hitvesnek az ölében ülni. Csakhogy az nem lehet. Délelőtt, délután az irodában kell lenni. Mert valami változás történt a járásbiróságnál. (Hogy csapjon belejük a szásztréti villogós villám!) Eddig rendszeren délelőttre voltak kitűzve a tárgyalások. Most — mióta ő meg-nősült — délutánra. Azelőtt délutánonként a principális kaszinóba ment s ilyenkor Fityfirty minden veszedelem nélkül ott hagyhatta egy negyed, vagy félórára az irodát. De most? Most nem lehet. A princ — amint ő mondja — délelőtt alszik (mert hajnalban fekszik le), délután pedig tárgyal. Délelőtt nem hagyhatja ott az irodát, mert fogadni kell a feleket, fölvenni a pöröket, pénzeket. Délután meg azért nem, mert a fiskális tárgyal s hátha valami írásra, okmányra szüksége volna, oszt átjönne s őt ne találná ott! Őt, aki hiven, becsületesen szolgálta eddig is. S most — mikor esküvője napján fizetését öt forinttal emelte — most volna hozzá hűtlen? Nem! Nem!

De hát hiába! A feleség s annak csókja után a sóvárgás egyszer egy délután — mikor tudta, hogy a fiskális tárgyal — olyan rettenetes erőt vett Fityfirtyen, hogy — nem törődve becsülettel, hűséggel — szép lassan bezárta az irodaajtót s a kertek alatt, mint a lopni készülő, iramodott hazafelé. Azt mondta magában, csak egy csókra, csak egy ölelésre. Nem többre. Aztán vissza. A principális ur addig nem megy vissza. Eh, dehogy is megy! Osz — morfondirozott utközben magában — hogyan megfogja lepni most ő az ő kedves feleségét, aki úgy, de úgy szereti őt — a Fityfirtyet — s akit úgy, jaj de úgy szeret ő, a Fityfirty! Micsoda öröm lesz az! Micsoda boldogság!

Szép csendesen, nesz nélkül nyitotta ki a szobájuk ajtaját. Hanem vissza is hőkölt egyszerre. Aztán elhalványult, vértelen ajkán egy nem is emberi hanghoz hasonló ordítás tört ki. Hát iszen föl is ordíthatott. Mert ott látta szerelmetes, szépséges feleségét ölében az ő — principálisának. Nyugodtan így szólt:

— Hát *itt szokott tárgyalni* fiskális ur? Azzal elment. Sose látták többet. Hova tűnt, mi lett belőle? Isten tudja. Egyébként azt hisszük, hogy sorsa az lett, ami a legtöbb megcsalt férjé: elzüllés.

Ruzicsek Matild — Fityfirty Gézáné pedig — ez időszertint hosszú, suhogó uszályos selyemruhában kocsikázik Budapesten. Semmi gondja. Semmi baja. Az igaz. Hanem majd el fog jönni az az idő, még pedig nagyon hamar, (ez olyan bizonyos, mint kétszerkettő négy) hogy az a szépséges arc meg fog ráncosodni,

az a gyönyörű termet görnyedtté lesz, s a gyöngyösvári koldusasszonyok száma egygyel meg fog szaporodni.

... Hát ime: ezért nem állhatom ki én az olyan asszonyokat, akik az urukat mások előtt nyalják-falják.

Sárvári.

Heti Naptár. Május 12. Pongrác Május 13. Szervác. Május 14. Bonifác. Május 15. Szidor. (13—14—15: Keresztjáró napok.) Május 16. Áldozó csütörtök. Május 17. Páskál, hitv. Május 18. Erik kir.

Zászlószentelés. Gyönyörűséges szép ünnepség volt most szerdán Budapesten. A mi áldott lelkű jó királyunk (amint azt már meg is irtuk) egy zászlót ajándékozott a budapesti honvéd Ludovika-Akadémiának. Ennek a zászlónak volt a felszentelési ünnepsége rendkívüli diszes közönség jelenlétében. Az összes Budapesten állomásozó ezredek — úgy a vidék néhány tisztikara, a magyar kormány jelenlétében szentelték föl a leendő honvéd tisztek zászlóját, melynek egyik oldalán e szavak olvashatók: „Istennel, a hazáért s a királyért“. A másik oldalon pedig a magyar korona látható. Maga ő felsége, a magyar király verte a zászlóba az első szöveget, akit áldjon meg a magyarok Istene!

Keresztjáró napok. Jövő héten hétfőn, kedden és szerdán, a keresztény katolikus világ, az ő legszentebb, leghűségesebb jelvényének — a keresztnek — a napjait üli. Ezek a napokon a templomokból körmenetek indulnak, amelynek élén megváltásunk szent jelvényét: a keresztet viszik. A körmenetek elmennek a temetőbe, vagy más kegyhelyre s utközben dicső énekeket zöngenek a keresztől.

Áldozó csütörtök. A keresztjáró napok után — husvét után negyvenedik napon — a keresztény világ magasztos ünnepet ül: „áldozó csütörtök“, vagyis a Megváltó mennybemenetelének emlékezetére rendelt ünnepet. Áldozó csütörtöknek azért hívjuk, mert azok, akiknek nem volt alkalma husvét gyónásukat elvégezni, ezen a napon még gyónhatnak és áldozhatuak, amely gyónás husvét szent gyónás számba megy. Krisztus mennybemenetele napján emeljük föl szemeinket az égre, ahova a mi Urunk fölment, könyörögve hozzá: hogy egykoron mi is odamehessünk s őt dicsérhessük az ő szentjeivel egyetemben.

Fagyos szentek. Nevezetes napok a május 12. 13. és 14. a gazdaközönség előtt. Ezek a napok az idén vasárnapra, hétfőre és keddre esnek. Ekkor ülik ugyanis a gazdaközönség rémei — Pongrác, Szervác és Bonifác — nevüknek az ő hideg napjait. A gazda ezeken a napokon aggódva lépeget szőlőjében, kertjében. Mert ha Szervác vagy valamelyik társa ráteszi a kezét a szőlőfürtökre: hát az akkor úgy megleszen csipve, hogy az októberi szüretelés-nél kopasz, vagy teljesen satnya szőlőfürtök kerülnek a

sajtó alá. Pedig a mostani hűvös napokból arra lehet következtetni, hogy a három didergő szent nagyon is fázni fog. Bár ne fázának, hanem inkább meleg napsugaras napokkal köszöntsenek be hozzánk.

Az öreg honvédek új összeírása. Az országos 1848—49. honvédegylet elnöke, Podmaniczky Frigyes báró felhívására minden törvényhatóság területén újból összeírták a szabadságharc dicső katonáit, s az új összeírás alapján részesítik segélyben majd az arra rászorult agg harcosokat. Az öreg honvédek száma, dacára a lepergett 52 esztendőnek, még ma is meghaladja a huszszet.

A „sorsüldözött” rémtette. Baglyasi János salgótarjáni rovott multu csavargó a minap összeverekedett Földi Imre és Liki Antal bányamunkásokkal. Boglyasi kést rántott és markolatig döfte Földi Imre mellébe. A szegény ember nyomban meghalt. Likit is veszedelmesen megsebesítette a gyilkos, akit a rendőrség már letartóztatott, ahol azt vallotta, hogy egész életében a sors üldözte s mint ilyen az emberek gyűlölték — tehát ő is gyűlölte őket. Ezért lett gyilkossá.

Bankóhamisító német sógorok. Bécsben jó fogást csinált a rendőrség. Elfogta Bessemer Henriket, aki többet magával már évek óta hamis bankókat (tizeseket, ötösöket) hozott forgalomba. Bessemernek egy büntársa már áldozatul esett bűnének. Szevin Gyulának hívták s magyar ember (ujvidéki születésű), akitől Bessemer roppant mennyiségű pénzt csalt ki. Mikor Szevin megtudta, hogy Bessemer elfogták, főbelötte magát. A vizsgálatot a rendőrség nagy erővel folytatja.

Aranykeresztés lánykák. Klotild főhercegnő — József kir. herceg fenséges felesége, az Erzsébet királyné nevére keresztelt tudóbajosok számára építendő kórház alapkövének letétele emlékeztetere hat budakeszi 10—13 éves lánykának — hat aranykeresztet adományozott. A keresztet rendkívüli nagyszámu előkelő közönség jelenlétében tűzte föl a boldogságban uszó leánykák nyakába gróf Almássy Györgyné, mint a főhercegasszony megbízottja. (A kórház ugyanis Budapest mellett, Budakeszen, egy kis svábfaluban épül.)

Vöröskakas. Nagy tűz pusztított május harmadikán Bonyhádon. A tűz délután ütött ki Csik József gőzmalmában, onnan csakhamar átterjedt a szomszéd gőzfürdőépületbe, amelyet Csik József csak a mult évben építtetett nagy költséggel. A gőzmalom a fürdővel együtt elhamvadt. A kár 80—100,000 korona.

Nem messze esik . . . Bizony nem szokott messze esni az alma az ő fájától. Ezt bizonyítja a mi rajongva szeretett magyar főhercegünk családjának tettei. József főherceg ő fensége ugyanis fiait a győr-szentmártoni pannonhalmi bencéseknel taníttatta, neveltette. Az apa példáját követi a fia: József Ágost főherceg ő fensége is, aki most fiának nevelőjeül Wéber Jácint esztergomi bencés tanárt nevezte ki! Ezért lesznek aztán magyarok a magyar főherceg utódai is! Áldja is meg az Isten őket!

Mária tisztelője. Feuermann Háni Székesfejervárott már 10 év óta élt együtt Magda Károlylyal, de mert zsidó volt, együttélőket a házasság szentségevel meg nem erősíthették. Szorgalmasan eljár a kath. templomokba, részt vett a predikációkon, bucsukon s kiváló tisztelője volt szűz Máriának s szent Józsefnek. Néhány héttel ezelőtt súlyos betegségbe esett s mielőtt átadta volna lelkét Teremtőjének, újjászületett a szent keresztségben. Égi oltalmazói nem hagyták el. Április 28-án, szent József oltalma ünnepén, meggyőződés-

sének, régi óhajának kifejezést adott: keresztény akart lenni. Szalai József felsővárosi segédlelkész kezéből felvette a szent keresztséget s utána Magdával mint férj és feleség esküdtek egymásnak örök hűséget. A családi ünnepre nemsokára gyászborult. Az újjászületés, a megható esküvő után három nappal ravatalán feküdt a fiatal asszony.

Fogfájás miatt. Bálint János kecskeméti asztalos felesége a minap kihuzatta a fogát. De nem valami jól értheti a mesterségét a foghuzó, mert a fog beletörött s Bálintné még jobban szenvedett. De ez még nem lett volna olyan nagy baj. Mostanában választotta el a fiatal asszony Juliska nevű leánykáját s tejlázt kapott. Szörnyű kínokat állt ki a szegény asszony, folyt az azt hajogatta, hogy beleőrül. Mult szerdán már nem bírta a kínokat, de lehet az is, hogy a tejláz zavarta meg az esztét Bálint Jánosnének, aki hat hónapos leánykájával együtt a kutba ugrott. Mire kihuzták, halott volt mind a kettő.

Arad. Ez a név egy idő óta nagyon is sűrűn szerepel az ujságokban. Mióta Krivány János az árvák pénzét megdézsmálta, azóta a szabadságharc Golgota-városában napirenden vannak a lopások, sikkasztások. Legutóbb a pénzügyigazgatóságnál jöttek igen sok visszaéléseknek, csunya dolgoknak a nyomára. Budapestről már ott működik — mint miniszteri vizsgáló biztos — Köcsön Lajos. Eddig két tisztviselőt felfüggesztettek, keztől ellen fegyelmi vizsgálatot indítottak és öt pénzügyőr ellen is vizsgálat folyik. Két díjnokot elbocsátottak. Krausz József királyi tanácsos, pénzügyigazgató, kérvényt adott be, melyben nyugdíjazását kéri. Harminchét évig szolgált.

Levél Amerikából. Szabó István orsz. képviselő már hónapok óta fáradozik, hogy a belügyminiszterium közvetítésével az Amerikába kivándorolt, s onnan hazajönni szándékozó atyánkfiait ingyen szállítsák haza. Működését siker koronázta, mert tavasz óta sűrűn érkeznek haza nyomorgó testvéreink. Most egy magyar ember — aki szinte a hazaszállítandók között van — egy levelet írt, amely következőképpen hangzik: „Dicsértessék az Ur Jézus szent neve és a Szűz Máriáé. Én, mint Dékán Gábor és társaim magyarul halálköszönetet mondunk és halát. Folyamodtunk Nagyméltóságú Magas Ministeriumhoz Szabó István országos képviselő urhoz és igénybe vettük kérésünket. És ő nekik is, kiknek hírét sem hallottuk. Mégis vannak oly kegyesek szegény elveszett népének pártfogásul rajtuk segíteni, kedves hazánkban visszahelyezni. És ha már nekünk annyi tehetségünk nincs, hogy fizethetnénk, a hajón bármi munkát parancsolnak, szívesen megteszszük. Továbbá kívánjuk tiszta szivünköl, hogy a boldo ságos szűz Mária Isten áldását és a menyországban nyerjék meg a mennyei koronát. Maradunk mély tisztelettel a viszontlátásig Dékán Gábor és társai.”

Megvadult bika. Kecskeméten, a mult napokban egy bika elszabadult a csordától és első dolga az volt, hogy nekiment a gyorsvonatnak. A vonatvezető észrevette a bajt s megállította a vonatot, mire a bika tovább rohant be a városba. A házak közé érve, embernek, állatnak neki rohant. Az üres kocsikat feldöntötte. Csupa vér volt már, mikor a vásártérre ért, ahol irtoztató rémületet okozott. Az emberek hanyathomlok rohantak a szörnyű állat elől, amely hét embert sebezett meg, köztük kettőt életveszélyesen. Egész sereg ember fáradozott azon, hogy lefogja a megdühödött állatot. Végre is egy rendőrnek sikerült sziven löni a megvadult állatot.

Egy notorius nótórius. Az aradmegyei *Nadab* községnek évek hosszú során át volt jegyzője *Missics* György, aki ugyancsak évek hosszú során át dézsmálta a község pénztárát. Végre rájöttek turpisságára s most az aradi törvényszék 9 rendbeli hivatali sikkasztásért és okirathamisításért negyedfél évi fegyházra ítélte *Missicset*, aki erre rá is szolgált.

A labdarugás áldozata. Pár év óta úgy a fővárosban, mint a vidéken a felnőtt ifjak különös játékkal szórakoznak. Ez egy angol labda-játék. A fő benne az, hogy a labdát kézzel megfogni nem szabad, hanem azt csak lábbal kell rugni. Már volt ennek a veszedelmes játéknak néhány áldozata is. Ime a legutóbbi: Özvegy *Urváry* Lajosné, *Helvey* *Laura* asszonynak, a Nemzeti Színház művésznőjének 15 éves fia, *Urváry* *Pál*, a minap társaival labdarugást játszott, miközben egyik társa véletlenül hasba rugta s a rugás után pár napra a szerencsétlen fiú meghalt. A felháborodás általános volt, de az orvosrendőri boncolás kiderítette, hogy a halál oka nem a rugás volt, hanem a fiút régebbi bélbaja vitte a sirba.

A tanító, mint közhivatalnok. Eddig sokat vitakoztak azon, vajjon az állam tanító olyan hivatalnok-e, mint teszem, a királyi járásbíró vagy irnok, avagy telekkönyvvezető? Most a vitát maga az igazságügyminiszter döntötte el. A vallás- és közoktatásügyi miniszter ugyanis egy állami tanító fegyelmi ügyéből kifolyólag kérdést intézett az igazságügyminiszterhez az iránt, vajjon az állami, egyáltalán pedig bármilyen jellegű nyilvános iskolánál működő tanítók közhivatalnokoknak tekintendők-e vagy se? Ezen megkeresésre az igazságügyminiszter következőkben válaszolt: „Az 1878. évi V. t.-c. 270 §-ának 2. pontja és a 461. § szempontjából az állami, egyáltalán pedig bármilyen jellegű nyilvános iskolánál működő tanítók közhivatalnokoknak tekintendők.

Korai zivatarok. Nagy zivatarok dühöngtek e hó harmadikán. Többek között Bécs egyik nyaraló helyén, *Florisdorfban* a villám beütött egy házba és behatolt az egyik lakószobába, amelyben 6 ember volt, akik közül 3 súlyos és 3 könnyű sérülést szenvedett. *Pozsonyban* ugyanakkor délután egy és 2 óra között nagy zivatar volt erős jégesővel, mely a szőlőkben és gyümölcsös kertekben tetemes károkat okozott. *Nagyváradon* szintén múlt hét csütörtökjén, délután 3 órakor negyedóráig mogyoró nagyságu jég esett, a vetésben nagy a kár.

T. olvasóink figyelmét felhívjuk *Sohr József somogyszilli jóhirű kaszagyáros gyűjtő-ívére, mely mai számunkhoz van mellékelve, s melynek felhasználásával legcélszerűbben lehet a megrendeléseket megtenni.*

Házi kincstár.

A vérzés elállítására sohase használjunk pókhálót, rágott kenyeret, krajcárt, liliumlevelet, pófegteggombát, taplót, falmeszet, mert mindezekkel mérget vihetünk a sebbe és gyuladás, gennyedés lesz a következése. A tisztára mosott gyolcs, vagy vászonkendő és az egyenletes leszorítás a legjobb.

A korom mint trágya. A koromról és mit a

kéményseprő leseper, meg a hamuról is azt tartják, hogy kiégeti a veteményt. Pedig mindakettő kitünő, pompás trágya, csak a többi szemét, hulladék, istálló-ganéj közé jó ritkán kell elhinteni. A korom egyébként — a locsolóviz közé keverve, nagyon jót tesz a kerti zöldségnek, kivált a hagymaféléknek is.

Kisebb égési sebek. Könnyen megesisik, hogy a konyhán sürgő-forgó gazdaasszony, akinek egyszerre tiz felé van a szeme, husz felé a keze: égési sebet kap. Üssön le olyankor hevenyében egy tojást, kavarja föl és kenje be vele az égést. Célszerű az égési helyet — de rögtön — egy keveset bevizezni és jól betapasztani liszttel. Egyik se hagyja a sebet főlhólyagzani.

Az egerek nem szívelik a fodormenta szagát. Ámbátor igaz marad örökké, hogy egér ellen a legjobb orvosság a jó macska, de nem árt próbát tenni a szárított fodormentával se, amelyet az egerek lyukaiba dugunk.

Az ócska kalapokat, azt mondja egy német, hogy annyira szereti a méh, hogy ahol azt kötögetnek föl a méhes környékén a fákra: azokba telepedik a raj és sose szökik el. Igaz-e, nem-e, próbálja meg, akinek módjában áll. Majd kitudódik: tud-e valamit a német?

Bátyám halálára.

(1901. április 20.)

*Bajba került jó szent Péter:
A menny kulcsa hogy eltörött,
A kapu meg nyitva maradt
És beszöktek az — ördögök.*

*Lakatos meg éppen egy se
Volt fenn ott a magas égben,
Akit használhatott volna
Péter ilyen nagy szükségben.*

*De az öreg gondolt egyet:
Van lakatos sok a földön,
Megízenem egy mesternek,
Hogy egy legényt küldjön rögtön.*

*Üzenete pedig éppen
Annak a mesternek szólott,
Akinél egy deli ifju
Kulcsot gyártott, szorgoskodott.*

*Szölt is rögtön a mestere:
„Eredj fiam fel az égbe,
Csináld meg a kulcsot, hogy szent
Péter ne essék kétségbe“.*

*Jó szent Péter im mosolyog,
Nem is esik már kétségbe,
Mert az ifju, deli ifju
Most ment föl a fényes égbe.*

*Bizony felment. S a lakatot
Üti-veri egyre-másra
S addig itt lenn egyre hangzik
Övéinek zokogása,
Könnyeknek a hullása.*

Jovicza István.

Mindenféle.

Mikor József főherceg „borraivaló”-t kapott. Dél-előtt belép egy kiránduló társaság az alsuthi parkba. S alig, hogy mennek: egy hatalmas fán megpillantanak valakit. Zub-bony van rajta, s fűrészezi az ágakat.

— Hallja kérem! — kiált föl hozzá a társaság egyik tagja.
— Mit parancsolnak?
— Szeretnék megtekinteni a főhercegi parkot. Szabad?
— MÉR hogya szabadna?
— Merre megyünk legjobban? ... Vagy igen: nem vezetne minket körül?

— Nagyon szívesen. Csak előbb lemászom.

S a hogy lejött az a zubbonyos munkás ember: illő tisztesség-tudással köszönt s kezdte kalauzolni a társaságot.

Nagyon jó kalauz volt. Megmutatott, megmagyarázott mindent töviről-hegyire. A társaság nem egyszer összesugott „Milyen művelt emberek szolgálják a főherceget!”

Mikor aztán már mindent láttak: a társaság három forintot adott a kalauznak borraivalól, amit ez szépen megköszönve elfogadott.

A társaság kifelé indult. De még nem ért ki a parkból, mikor egyik is, másik is mondja: „És József főherceget mégse láttuk!”

Arra megy éppen szintén egy kertészféle. Megszólítják:

— Mondja csak, hogyan láthatnók meg József főherceget?
— Éppen jókor kérdik. Nézzék: amott megy...
— Az a zubbonyos?
— Az.

A társaság majd hogy el nem sülyedt szegényletében. Az a zubbonyos alak az ő kalauzok volt, akinek — a főhercegnek! — ők három forint borraivalót adtak.

Délben pedig a főherceg vigan mondta fenséges feleségének:

— Édes jó feleségem, a mai ebédet már megkerestem. S előveszi a zsebéből a három forintot s elmondja ennek a történetét.

A „borraivaló” aztán szétszította az alsuthi szegény gyerekek között.

A „bika”. Milliom forintokat fizetünk a külső országoknak (leginkább Ausztriának) gyerekjatekokért. S mindazok közt a jatekszerek közt olyan takaros, elmes, fortélyos, ocsó és tartós nincs, mint amelyet egy jászfelsőszentgyörgyi béres csupa unalomból csinált. A neve: *bika*. Készül a lud melle csontjából. A mellcsontot egészben vágjuk le a bordáról és simára takarítjuk; akkor lefektetjük az asztalra, a szegye-élivel fölfelé. Olyanforma lesz, mint egy talpas, fölfordított korcsolya. Ahol az élcsont előhegyesedik, ott lyukat furunk és a lyukon athuzzuk a sarkantyucsontot, aztán a lyukat bőven betoldjuk szurokkal. Mindjárt bikább lesz a csont, lesz neki szarva is, meg füstös szeme is. Akkor a csont legdereka két szélén megint lyukat furunk, kétrét-fonatu lőszőr-madzagot huzzunk át rajta s azt fapecekkel sodorjuk szorosra. Ha most a pecket megakasztjuk a szegycsont völgyének az

elejébe, csak oda kell tenni a fekvő bikát valaki elé, lesz annak ijedtsége, mikor a rugós csont huzása a pecket kirántja az akasztékából és attól a bika törökbukfencet vet.

A föld lakosainak száma. Európának van 365 millió, Ázsiának 828 millió, Afrikának 170 millió, Amerikának 124 millió, Ausztráliának 3 millió lakosa ami összesen kitesz 1490 millió lelket. Az egész földön ilyenformán — ha Magyarország lakosságát 18 millióra tesszük — 83-szor annyi ember él, mint Magyarországon.

Gazdag emberek. Mi, közönséges halandók, kik csak folytonos munka árán birjuk megszerezni a napi-szükségletet, nehezen tudjuk azoknak az embereknek helyzetét elgondolni, kik olyan rengeteg vagyonnal rendelkeznek, hogy azzal minden kívánságukat kielégíthetik. — Természetes, hogy a leggazdagabb emberek Amerikába vannak s az öreg Európa csak egyetlen emberrel tud velök szembe állni, a ki az Amerikai milliomosokkal némileg versenyezni tud. Ime a leggazdagabb emberek névsora, tőkéjük és évi jövedelmökkel együtt:

Jay Gould a mult hetekben elhunyt amerikai tőkéje 1375 millió frt., évi jövedelme 70 millió frt., volt. J. W. Mackay amerikai tőkéje 1250 millió évi jövedelme 62½ millió; Rothschild Londonban tőkéje 750 millió, évi jövedelme 37½ millió, Vanderbilt amerikai tőkéje 725 millió évi jövedelme 31 millió, J. P. Jones amerikai tőkéje 500 millió, évi jövedelme 25 millió forint. — Hogy ezek mily rengeteg összegek, azt könnyen elgondolhatjuk abból, hogy p. o. Jay Gould több mint 19 ezer frtot költhetett naponta, anélkül, hogy tőkéjét megcsorbitotta volna.

Nyilttér*

Vérgyógyítás (Hemopatia)

Ezen új eredeti gyógymód rendkívüli jó sikerrel lesz alkalmazva **köszvény, aszthma, szív, vese, gyomor, bél- és hólyagbántalmaknál, súlyos idegvér és bőrbajoknál.** Biztos védelem **szélhűdés és elmezavar** ellen. 12 év óta ki lett próbálva és most évente száz meg száz teljes gyógyulással számol be.

E gyógymód megalapítójának és **egyedüli** képviselőjének

Dr. Kovács J. egyet. orvosnak (Hemopata) rendelő intézete van.

Budapest, V., Váci-körut 18.

Rendelés naponta 9-1 és 3-6 ig. Díjazott levélre válaszol. Betegeket intézetén kívül is kezel. Nehéz betegeknek legbiztosabb gyógymódja.

* E rovathban közltekért nem vállal felelősséget a Szerk.

Közgazdaság.

A vetések állása.

Április első felében változó, csaknem szeszélyesnek mondható időjárás uralkodott. Eső és a hegyekben hó gyakran volt. Mindamellett a csapadékban, de főleg az enyhebb időnek országszerte hiányát érzik nemcsak az ősziek, hanem a már kikeit tavasziak is.

A hideg és főképp a szeles időjárás következtében a vetések fejlődése lassu és bokrosodás sem kielégítő. Mind ennek ellenére az őszi buza és rozs-vetések, bár néhol sárgulnak, egészben véve még mindig kielégítően, sőt részben jól állnak.

A *repcé*-vetés egy része a tél folyamán kifogyott. A mi repce megmaradt, az elég jól nő és már több helyen virágozik is. Férgék, különösen pedig bolhák a repcét szórványosan pusztítják.

A *gazdasági munkálatok* országszerte szerényen folynak. A hol csak az idő engedi, mindenütt künn vannak a munkálkodók: szántanak, vetnek, ültetnek a szőlőkben és gyümölcsösökben is foglalatoskodnak.

Férgék és egerek az ország némely részében most is károsítják a vetéseket. Különösen meglehetősen sok a drótféreg okozta kár az ország keleti részében és itt ott az Alföldön, illetőleg néhol a Duna jobb partján is.

A *tavaszi vetések*, nevezetesen az árpával és zabbal, az ország főbb részében, az alföldön és a Duna jobb partján nagy részt elkészültek; sőt itt már a kukorica vetése és a burgonya ültetése is megindult.

A répát is nagyon sok helyen vetették már. A dohány-palánták a meleg ágyakban elég jól fejlődtek; mind a mellett ez is, mint minden növény nagyon kívánja az enyhe tavaszi időt.

A *takarmány-termő* földeken, illetőleg a mesterseges takarmányokon a fejlődés elég kedvező, kivéve azokat a részeket, ahol az egerek okoztak kárt. A réti fü és legelő fűnövése szintén a hideg miatt nem mindenütt kielégítő. A jószág ugyan szabadban mozog és legelhet már, azonban még kevés fűvet talál és ez annál hátrányosabb, mert a szálas takarmányneműek sok helyen már teljesen elfogytak. Különösen áll ez a felvidékre nézve, hol már egyáltalán alig van szálas takarmány, még a nagyobb uradalomban is. Itt az eladásra rendelkezésre álló szálas takarmányfélék nagyon drágák.

Az ország más vidékein is panaszkodnak a szálas takarmány fogytáról, mindamellett az állapot itt még viszonylagosan türehető, sőt néhol, ahol tavaly bővebb aratás volt takarmányfélékből, még némi fölös készlettel is rendelkeznek.

A *gyümölcsfák* gazdag virágzását alighanem károsítani fogja a folytonos hideg, esős és szeles időjárás. Fagytól is féltik a szépen virágzó gyümölcsfákat, amelyek elég jól megteltek, dacára a téli ólmos esőknek és a nagy hideg időknek. Megemlíthetjük, még, hogy az ország némely részében április 19 én nagy dér volt.

Egy gyönyörűsége szép legendát mond el mai képünk... Valahol messze, a napugaras, citromos és pálmafás hazájú

szép Olaszországban, az öröktavaszu Nápoly egy kis községében, duszgazdag ember élt az ő feleségével, meg kicsi leánykájával. A kisleány nem szerette a csillogó palotát. Jobban kedvelte az erdők fáit, a zöld mezőt. Rendszerint a hátuk mellett elvonuló erdőségben csatangolt. Egyszer azután eltévedt. Sirt az apja, zokogott az anyja akkor, mikor két annyi keresés után se letek az ő kis lányukra. A kétségbe esett apa ekkor fogadást tett a szent Szűznek, hogyha kis lánya megkerül, az ő tiszteletére templomot épít... A kis Paulina pedig jól érezte magát. Hogyne? Hiszen fényes szárnyu angyal volt a játszópajtása. Mikor aztán ez az angyal is meghallotta az edes apa fogadását: a kis Paulinát ölbe vevén, elvitte szüleinek lakására. „Mikor érünk haza?” — kérdezi utközben Paulina. „Csak még egy szárnyreppenés — s ott leszünk” — felelt a jó őrző angyal, kezével mutatva a szülői lakra... Aztán letette gyengéden, csendesen a kis ágyába. Észre se vette senki. Csak reggel volt öröm. Az edes apa aztán, ott, ahol lányát a sűrű rengetegben angyal védte és őrizte, templomot épített. A templom körül egy község is van. Paulino-nak hívják, a templomot pedig „Santa Maria“-nak. A legenda szerint — a kis Paulina két hét alatt meghalt, — s így ő is most őrző angyallá lett.

Jobb a négyszögletű.

— Ki fogom magát fizetni, bácsi, kerek összegben, szolt a fősvény utas, a hosszú ut után a fuvarosához — pár ezüst forintot szorongatva markában.

A koc-is megvakarta a fejét és így szolt:

— Jobb szerettem volna pedig, hallja az ur, ha *négyszögletű összegben* fizetett volna ki.

Értette az — ötös bankót.

Az orvosság.

Orvos: No, jó asszony, hogy van az ura? Használtak-e neki a piócák? — kérdi az orvos az utcán egyik betegének a feleségét.

Az *asszony* így felelt: Igenis, doktor ur, kéremalásson most már használt, de előbb nagyon rosszul lett tőle. Kettőt még csak le tudott nyelni elevenen, de oszt a másik kettőt már úgy sütöttem meg neki zsirban.

A párbér.

Buzát is kapott a néhai saári kántor párbérbe. Hanem a hívei egyszer meg akarták tréfálni s azzal álltak eléje alásan, hogy kevés lévén a buzájuk, egyeznék bele, hogy zabbal rójják le a járandóságot.

A kántor se esett a feje lányára, engedett a kérésnek, hanem ilyen formában:

— Jól vagyon, barátaim. Hiszen tudják kentek, hogy nem vagyok emberevő. Elfogadom én a zabot is, ha más nincs. Hanem azért oszt a fene áll ám jót, hogyha valaki meghal kentek közül, nem-e — — nyeritek fölötte?

Mindegy neki.

Lélekszakadva rohan be a cigány az állatorvoshoz.

— Jáj doktor ur, sák hámár sák hámár, mindjárt meghal a felesigem.

— De cigány — szabadkozott amaz — én állatorvos vagyok.

— Sébaj — sókolum kezsit-lábát, rossább ázs ázs állátnál is.

Ajánlat.

Mójzes zsidó Szombathelyről együtt utazott a kutyájával. A kutyát elhelyezték egy egészen üres kutya-kocsiba. Mójzest meg bétessékölték egy egészen tulontul tele szakaszba. Mójzes odafordul a kalauzhoz:

— Holljo, mogo? Mondok egy ajánlat: Nem cserélhetnék helyt a kotyámmal?

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

B. M. (Tolcsa.) Csakis abban az esetben lehet iparjogért folyamodni, ha ott a települési díjat már lefizette. — **D. K.** (Érfalva.) Ugyanazt a dolgot már egyszer megizentük, mivel azonban látjuk, hogy tudósításunk elkerülte figyelmét: im még egyszer értesítjük, hogy gazdasági tanintézetek közül kertészettel és földmives-iskolákkal egybekötve, a következő helyen van: Zsitva-Ujfalu, Rimaszombat, Ada, Csokáva, Szent-Imre, Nagy-Szent-Miklós. Kertészeti és szőlészeti iskola pedig Pozsonyban van. — **K. L.** (Ikervár.) Ön azt érdezi, hogy vajon egy forintnak száz év alatt mennyi az öt percentes kamatos-kamatja? Itt ez bizony nem kevés, mert csak tizenhárom ezer százötven forint huszonhat krajár. Ugyebár, ez szép pénz? — **M. M.** (Brozsok.) Aki tartalékos honvéd vagy közöshadseregbeli tiszt, s mint ilyen esendőrség szolgálatába akar lépni, annak tisztí rangjáról kell mondania s a esendőrséghez hadapródi minőségben kell belépnie. Először 1 frt 3 kr. esendőri zsoldot, később frt. 30 kr. napi őrsvezetői zsoldot, ruházatot és lakást kapnak. Tisztí fizetést csak akkor, ha a vizsga sikeres letétele után tisztté nevezik ki. — **Cz. D.** (Sóskut.) Megbotránkozva olvastuk levelét, melyben az ottani zsidóság viselkedéséről ír. Alkalomadtán hozzuk is, sőt meg is toldjuk a mank fűszerével. — **K. Béla** (Alsó-Lendva.) Száraz bőr len tessék az alábbi receptet (amely kenőcs lesz) megíniáltatni:

Borax. Venét. 0.25

Vasel. Alb. 25.0

Ol. Rosar 1.0

L. (Baja.) Ön azt írja, hogy 12 frt állami adót és még sincs bent a szavazók lajstromában. Tessék gton a járás főszolgabirojánál felszólamlással élni, mivel vényeink értelmében 10 frt állami adót fizető polgár asztó. Ám azonban ne tessék figyelmen kívül hagyni, szerint a 10 frt állami adóba semmiféle pótdadó nem mittedik be. — Előfizetését megkaptuk. Igen szépen szönjük szives buzgólkodását. Bárcsak mindenütt széles országban olyan oszlopos támogatói volnának lapunknak, ott. Szívélyes kézsorítás.

Gabona- és termény-árak.

(Május 9-ig).

Termény-neme	50 kgrm. ára				Termény-neme	50 kgrm. ára			
	kor.	fill.	kor.	fill.		kor.	fill.	kor.	fill.
Árpa	7	20	8	—	Muhar	7	80	8	40
Buza	8	80	9	20	Báb tarka	6	80	7	40
Rozs	7	30	7	50	Bab fehér	8	20	8	80
Zab	7	—	7	60	Borsó	9	40	10	60
Tengeri	7	20	7	80	Lencse	11	—	11	40
Luczerna m.	38	50	42	90	Köles	14	40	15	80
Vörös lóhere	54	20	55	40	Köles kása	14	40	14	80
Baltaczin	13	40	14	80					

Felelős szerkesztő: VALTER ERNŐ.

A tentatartó.

Mindenki rendszerint egyforma összetételű tentával ír. A tentában alig van különbség, de azért mégis milyen különböző, amit egyik vagy másik ember ír. Egyik ember alig keresi meg írással a napidiját, a másik ember írását arannyal fizetik. Attól függ, ki irányítja a tollat. Így van ez a szerencsével is. Sok függ tehát attól, hogy a Hecht bankháznál veszszük-e a sorsjegyüket, a hol e sorsjegyek már annyiszor nem holmi csekély nyereseményt, hanem 600,000 200,000 stb. koronás főnyereseményt nyertek. Vásároljon tehát osztálysorsjegyet a Hecht bankháznál, Budapest, Ferenciek-tere 6., hol anynyian szerencsések lettek. Huzás május hó 22. és 23-án. Egész sorsjegy ára 12 kor., fél 6 kor., negyed 3 kor., nyolcad 1 kor. 50 fill.

Takácsoknak bordákat

készíték a legjobb minőségben és kivitelben.

Gránicnádból	egy kötet	16 kr.
Zsáknak való	"	20 "
Acélból vékony fogra	"	18 "
" vastagabb	"	20 "
" zsáknak való	"	23 "

Rézből minden kötet 2 krajeárral drágább.

Megrendelhető:

Kiss Jánosnál, Szentpéterúrbán Zala m.

Nélkülözhetetlen minden plebánián, majorságokban és minden házában.
Villámhárítók, telefonok, villamos csengők és villamos világítás, melyet rendkívül olcsón készít és szállít

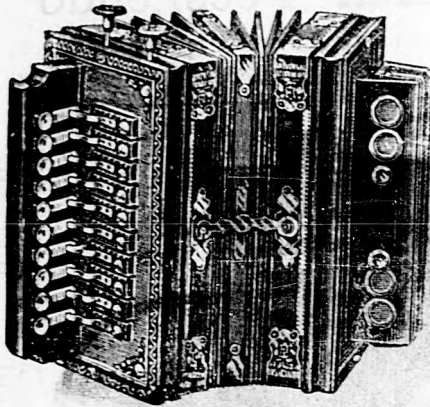
FARAGÓ FERENCZ

Budapest, VI., Andrásy-út 46. — Gyár-utca 11.
 Ugyanott mindenféle templomi és oltár-bronzdiszmitűfelszerelések, valamint esillárok és bármely világítótestek, villany és légszeszre jutányosan készíttetnek.

Költségvetés és tervvel díjmentesen szolgálnak.

STOWASSER J. cs. és kir. hangszergyáros, a
cs. kir. hadsereg és a magy.
kir. honvédség szállítója.
BUDAPEST, II. Lánchíd-utca 5 sz.

Harmonika-árjegyzék külön kérendő

Nagy képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

Hegedük vonóval 3 forinttól 15 frtig Mesterhegedük vonóval 15 frttől 300 frtig Gordonkák vonóval 10 frttől 150 frtig. Nagybögők vonóval 20 frttől 100 forintig. Fuvolák 2 frttől 100 forintig. Szárny-kürtök 14 frttől 20 frtig. Czim-balmok 35 frttől 300 forintig. Ósi magyar tárogatók szabaldalmazva 20 frttől 60 frtig. Elpusztíthatatlan, kitűnő erős hangú harmonikák utolérhetetlen erős hanggal és tartósággal 3, 4, 5, 6, 8, 10 frttől 80 forintig. Templomi és más zenekarok részére

fuvó és vonó hangszerek

előnyös fizetési feltételek mellett legjutányosabb árban szállítatnak

Hirdetések felvételnek

a kiadóhivatalban, Budapest, VIII., Mária-utca 42. sz.

Készpénz-kölcsön

birtokokra és házakra,

a valódi becsérték háromnegyed részéig, II. helyre is, 20-30 évi törlesztésre. Birtokos felmondhat bármikor, penzintezet nem. Lebonyolítás 14 nap alatt. Konvertálás belyegés illetékmentes. Semmi előleges költség. Beküldendő csakis telekkönyvi kivonat, valamint kataszteri birtokiv-másolat.

Ingtalan- és Jelzálog-Forgalmi-Intézet,
Budapest, VI., Váci-körút 39.

Chief-Office 48, Brixton-Road, London, SW.

Valódi

Zagoriai mellszörp

nagyon kellemes szer úgy felnőttek, mint gyermekeknek. Fújó, görcs száma köhögés, tüdőhurut, elnyálka-odás és mindennemű mell-betegség ellen. Váladék-kihajtó szer. Egy üveget 3 korona 40 fillér elől-ges beküldése mellett bérmentve küld

THIERRY A.
balzsamgyára
Pregradán Rohitsch-Sauerbrunn
mellett.

Vigyázzunk a dugótakaró lemezre lepréselt céggel: **Thierry A. Órangyal-gyógyszertára.** Kapható Budapsten Török József gyógyszerésznél Király-utca 12. és Egger Leo dr. és Egger I. gyógyszer-tárában Váci-körút 17.

Néikülözhetetlen és utolérhetetlen, biztos hatásu.
Világczikk, kivitel minden országba.

Chief-Office 48. Briston-Road, London S. W.

Legmegbízhatóbb, legjobb és az egész világban dicsért keresett háziszser a

Thierry A. gyógyszerész balzsama.

Utólérhetetlen hatásu minden mell-, tüdő-, máj-, gyomor- és egyéb belső betegségek ellen. Külsőleg a legeredményesebb

gyógyszer.

Valódi csak a minden kulturországban védett zöld **apácza-védjeggyel** és a dugóelzáró lemezen bepréselt: **Egyedülvalódi** jelzővel. Bebizonyítható évi termelés 6 millió üveg. Ára bérmentes postai küldéssel 12 kis üvegnek vagy 6 duplaüvegnek 4 korona. Egy próbaüveg használati utasítással és a világ minden országában levő raktárak jegyzékével 1 korona 20 fillér. Szé küldés csakis az összeg előzetes beküldése mellett.

Thierry A. Centifolia kenőcs

(osodakenőcsnek nevezve) utólérhetetlen szívóerejtű és gyógyhatásu! Operációk nagyrészt fölöslegessé válnak. E kenőcs-csel egy 14 éves gyógyíthatatlannak tartott csontszű, ujabban pedig egy 22 éves, súlyos rákos betegség gyógyított ki tökéletesen! Mindennemű sebeknél és gyuladásoknál antiseptikus, gyors hatásu, enyhülést, csillapultást és tökéletes gyógyulást nyújt. Hatása gyorsan puhító és szétoszló és megs. abadit biztosan bármindő, a testbe hatolt idegen anyagtól. Egy tegely bérmentve 1 korona 80 fillér csakis az összeg előzetes beküldése mellett. Nagyobb rendelésnél árengedmeny. Bebizonyítható évi termelés 100,000 tégely.

Mindkét szerről egész halom köszöndő elismerő irat fekszik b rkinék betekintésre a világ minden országából. Óvakodjék mindenki az utáztatoktól és vigyázzon, hogy minden tégelyen be van-e ég tve: **Thierry A. gyógyszer-tára az őrangyalhoz.** A hol nincs helyben raktár, ne engedje magát senki ham sitvány vételére ösztökléni, hanem rendeljen közvetlen és címezze

THIERRY A. gyógyszerész-gyára Pregradában, Rohitsch-Sauerbrunn mellett.

(Az osztrák cs. és kir. államtisztviselő-szövetség szállítója.)

(Contractor of the War-Office and the Admiralty, London.)

Kapható Budapsten Török József gyógyszerésznél Király-utca 12. és Egger Leo dr. és Egger I. gyógyszer-tárában Váci-körút 17.